

„SODRÓ UTAZÁS AZ ÉRZELMEK VILÁGÁBAN!”

– Simone Elkeles, a kirobbanóan sikeres *Tökéletes kémia* szerzője

TAKE ME ON

Kísérj el!

fine selection

KATIE MCGARRY

A Pushing the Limits sorozat
eddig megjelent kötetei:

❶

PUSHING THE LIMITS – Feszülő húr

❷

DARE YOU TO – Aki mer, az nyer

❸

CRASH INTO YOU – Szívkarambol

Haley

A SIVÁR FOLYOSÓ TÚLSÓ VÉGÉN nyikorogva nyílik egy ajtó, és túsarkú cipő kopogása visszhangzik a fém levélszekrényekről. Próbálok fesztelennek hatni, miközben átfutom a postát. Mind a korábbi életünk hordaléka: a bátyám kevert harcművészeti magazinja, hajasbaba-katalógus a húgomnak, újabb vetőmag- és dísznövényárjegyzék anyunak.

Fizetési felszólítások apának.

Újabb követelések, figyelmeztetések az adósságainkra. Nem tudom, odaadjam-e ezeket a leveleket apunak, vagy inkább anyuhoz, illetve a nagyapámhoz továbbítsam őket. Talán mindannyiunkat megkímélhetném az emlékeztetőktől, és tűzbe dobhatnám az összeset. Nem mintha holnap ne érkezne megint egy köteggel.

Zsonglőröködök némelyik küldeménnyel, nehogy elejtsem az egészet. Az ablakon át alkonyatba szűrökül az ég. Mély lélegzetet veszek, hogy elcsitítsam az ereimben szétáradó adrenalin. Kevés az idő, sok a tennivaló: a posta, a nénikém bevásárlólistája, nagyapám rábeszélése, hogy írjon nekem ajánlólevelet, noha utál engem, apu szorongásoldó gyógyszerének a beszerzése. Péntek este van, két órám maradt, hogy a bácsikám által megszabott határidőre hazaérjek, különben az utcán tölthetem az éjszakát.

A nő a kopogós túsarkújában folytatja útját a folyosón, nem vesz tudomást a létezéséről, miközben a személyzeti bejárat felé tart. Velem ellentétben vastag télikabátot visel. A haja ugyanolyan gesztenyebarna, mint az enyém, csak rövidebb. Gondolom, az én arcomat is pirosra festette a februári szél, mint az övét.

Ő biztos normálisnak tartja ezt az épületet, szerintem semmi normális nincs benne. Már nem a takaros kőház a családunk louisville-i lakcíme. Nincs többé otthonunk.

A paksaméta utolsó levelénél egy pillanatig elidőzöm, de nem jókedvemből. Nem, inkább meghökkenést érzek, olyasfajtat, amelyet akkor éltem át, amikor apu bejelentette, hogy elveszítette az állását. Vagy amikor a megyei seriff kilakoltatási végzést ragasztott a bejárat ajtókra. Vékony, fehér boríték. Senki másnak nem szorulna el a szíve a láttán. Az enyém igen. A Notre Dame Egyetemtől jött, és nyilvánvaló, hogy nem vettek föl.

Beccapom a levélszekrény ajtaját. Ez a nap szívás.

Amikor a nagyapám edzőtermébe lépek, feltámad bennem a remény, ugyanakkor kicsit az is az érzésem, mintha a vesztőhelyre mennék. A Notre Dame Egyetem elutasítása jelentős űrt keltett bennem, az a gondolat pedig, hogy ajánlólevelet szerezzek egy másutt megpályázzandó ösztöndíjra, olyan hatással van rám, mint egy jó erős bor. Az alkohol pedig éhgyomorra nem ajánlatos, és jelen pillanatban merész gondolatra sarkall.

– Nicsak, nicsak, behordta a szél a szemetet! – rikkant rám a nyolcszögletű ketrecből az unokatestvérem, Jax.

Tetőtől talpig gyöngyöző izzadság borítja. Bokszkesztyűt és fejevédőt visel. Nem szólok semmit, mert éppen kifogytam a visszavágásokból.

Más bunyósok ugrókötelezéssel melegítenek, a hangfalakból a be-
pöccent Dr. Dre bömböl. Itt kevesebbnek érzem magam tizennyolc
évesnél, többnek hatnál, és egy másodpercig olyan, mintha hazajöt-
tem volna.

Az edzőterem bádoglemezből épült, egy fokkal frankóbb egy rak-
tárépületnél, több fokkal ramatyabb a flancos edzőterem-láncolatok
egységeinél. Fémtraverzekre függesztett bokszzsákok, a falakon min-
denütt nagyapám különféle díjnyertes mérkőzéseinek a fényképei.
Hipószag és egy trópusi mintás lámpaernyő émelyítő együttese tá-
madja meg az érzékeimet.

Az egyik sarokban fölállított szorítóban két srác gypálja egymást,
a másikban a dróthálós nyolcszögben Jax és még néhányan földre
viteli bemutatót figyelnek.

Sportnaci nejlonsusogása vonja magára a figyelmet. A nagy-
apám az, csípőjével az irodája ajtófélfájához támaszkodik. John a neve,
és elvárja, hogy így szólítsák. Szokás szerint fehér pólóban van, rajta az
edzőtermének fekete Freedom Fighters-emblémájával. Ahogy az ösz-
szes itteni pasi, John is szálkás-feszes harci gépezet. A hatvankét esz-
tendő mit sem lassított rajta. Sőt, nagyanyám pár évvel ezelőtti halála
óta még keményebbé vált.

– Kicsit hűvösre fordult az idő, de még nem a „majd ha fagy, hó
lesz nagy”-kategória – jegyzi meg.

– Azt mondtad, mindig szívesen látsz – felelem dacosan fölemelt
fejjel.

– Úgy rémlik, azt válaszoltad, előbb iszol mérget, mint hogy újra
betedd ide a lábadat.

Jól emlékszik és szépen helyre tett, de akkor is állom a tekintetét.
Egy örökkévalóságig nézünk farkasszemet. Nagyapám viharedzett:
gránitba vésett arcvonások, a szeme körül szarkalábak, a száját kétfelől

barázda teszi zárójelbe. Olykor mosolyog, de rám azóta nem, hogy egy éve itthagytam az edzőtermét.

– A nagybátyád szakál? – kérdezi.

Paul bácsi. Jax apukája. Apu féltestvére. Akinek a házában lakunk azóta, hogy a bank rátette a kezét a családi házunkra, és az átmeneti szállásról is kiköltöztünk. Egyes terrorista szervezetek tutira diktátornak titulálnák. John kérdésére igenlő a válasz, de én nemet mondok.

– Akkor anyád miatt jöttél?

Aki a lánya.

– Vele minden rendben.

Fogjuk rá.

– Az iskolában van valami gond?

Az iskolában más sincs, csak gond.

– Nem, nincs.

– Haley – telítődik türelmetlenséggel a hangja. – Nekem bunyósokat kell edzenem. Nyögd ki, mi a bajod!

A bemelegítő bunyósokra pillantok, nemigen tudom, mitévő legyek. Bámulnak, miközben az ugrókötel hol a fejük fölé, hol a talpuk alá lendül. Csatt! Csatt! Csatt! Szinte egy ütemre szökdécselnek. Egyeseket ismerek a suliból, másokat nem. Egyedül a bátyám, a vezetőjük fordítja el a fejét.

Nagypám sóhajtva ellöki magát az ajtófélfától, és a bunyósokhoz indul.

– Nem bírom megint odaadni neki a fizetési felszólításokat – hadarom suttogva. – Nem... bírom...

Nem ezt kellett volna mondanom. Azért jöttem, hogy ajánlást kérjek, de a szándékom valahogy áruló nindzsává változott. Most, hogy a gát túlfolyója megnyílt, hegyről alábukó zuhatagként indultak meg a szavak.

– Fogalmam sincs, mit csináljak. Anyu állandóan dolgozik, fáradt, nem tudja, mit csináljon apuval, és amikor a felszólításokat hazaviszem... – Elbizonytalanodok. Nem haza. Arra a lepratelepre nem mehet az ember haza. – Amikor belépek a házba, és – az az aljas gennygóc nagybátyám – Paul bácsi meglátja őket, akkor még rosszabb... és egyszerűen nem bírom, érted? Ma biztos nem.

Ma, amikor szertefoszlott az álmom. Amikor úgy összezuhantam, hogy a levegővétel is fáj. Amikor nem tudom, fölvesznek-e valaha is egyetemre, és ha igen, miből fogom fizetni.

John fagyos arckifejezése eltűnik, komor tekintete megenyhül. Anyu az ő szemét örökölte. Ahogy én is. Nagyim imádta a szemünket. Nagyapám két jókora lépéssel mellettem terem, és úgy fordul, hogy eltakarjon a bunyósoktól. Abban a pillanatban, amint kikerülök a látóterükből, előregörnyed a vállam, és behunyom a szememet.

– Minden rendben – dűnnyögi a bajsza alatt.

Semmi sincs rendben. Soha többé nem is lesz. John a karomra teszi a kezét, és megszorítja. A támogatása megrendíti az ingatag állapot, amin állok. Csukott szemhéjam mögött összegyűlnek a könnyek. Megrázom a fejemet, jobban örülnék, ha nagypapa újra átmenne seggféjbe.

– Add ide azokat a papírokat! – mondja. – Majd én lerendezem őket.

Előrelendítem a hátizsákomat, és a kezébe nyomom az új felszólításokat.

– Mit csinálsz velük?

– Valamit. – Az edzőterme fenntartására is alig futja a pénzből.

– Ne aggódj!

A fülem mögé kanyarítom a hajamat, és megdörzsölgetem a tarkómat. Jax már nem a bemutatót nézi, a ketrecnek támaszkodik,

kesztyűs kezét a feje fölé emelve nyugtatja a dróthálón. Füttyent a bátyámnak, Kadennek, és az állával felém int.

Jax nem vérrokona Johnnak, de miután John éveken át azt látta a családi összejöveteleken, hogy Jaxet az apja le se szarja, a pótnagyapjává vált. Azóta minden tőle telhetőt megtesz, hogy elhárítsa Jax apjának a szemétségeit.

Most már nemcsak a nagyapám osztatlan figyelmét élvezhetem, hanem az unokatestvéremét és a bátyámét is. Az a körülmény, hogy egyévi távollét után visszatértem ide – hat hónapig a rivális Black Fire edzőterembe jártam, az utóbbi hatban pedig teljesen elfordultam a kick-boxtól –, elegendő arra, hogy fölkeltsse Jax és Kaden érdeklődését. Az pedig, hogy nagyapával beszélgetés közben nem szaggatjuk miszlikbe egymást, arra elég, hogy majd meghaljanak a kíváncsiságtól.

– Más nincs, Haley?

A bágyasztóan kedélyes, meghitt pillanatunk tovaszáll.

Előhúszom az ösztöndíjpályázatot, amit ma reggel a pályaválasztási tanácsadó irodájában találtam. Az ösztöndíj négy évre fedezi a tankönyveket. Nem sok, de több a semminél, és az életben olykor épp csak valami kell, akármilyen kevés is.

– Arra gondoltam, hogy segíthetnél ebben.

Olyan gyorsan kapja ki a kezemből a papírokat, hogy az egyik lap elvágja az ujjamat. Fölszisszenek az égető érzéstől, mire John ajkát rosszalló morgás hagyja el. Lám, milyen könnyen elfelejtettem, hogy nála nincs helye gyöngeségnek.

A tekintete végigsiklik a papíron, majd megállapodik rajtam.

– Nem értem.

– Ösztöndíjpályázat.

– Tudok olvasni.

– Kineziológiára.

Nem szokása önmagát ismételni, de olyan bosszúsan billenti előre a fejét, hogy komoly erőfeszítembe kerül nem behúznom a nyakamat.

– Megfelelek minden követelménynek. – Vezetői képességeket mutató diáksportoló *voltam*, magas a tanulmányi átlagom, és ha megkapom az ösztöndíjat, a kineziológiát választom fő tanszakomnak. Akár a dinoszauruszfogászatot is választanám, ha azért fizetnének. – Ajánlólevelet kell csatolnom olyasvalakitől, aki ismeri a képességeimet, és nálad jobban senki sem tudja, mire vagyok képes.

Ez így nem igaz. Engem illetően apám a tökéletes szakértő. Ő tanított meg harcolni. Miatta szerettem bele a kick-boxba, de a nagypáához hasonló kaliberű edző ajánlását kérik. Nem az apámét. Nem olyasvalakiét, aki évek óta nem harcol, nem edz.

– A Black Fire edzője elhajtott?

Bár sejtettem, hogy bekövetkezik, a volt fiúm, Matt edzőtermének említésétől elhagy minden erőm.

– Oda nem mentem.

– Szóval, azt mondd, ajánlást igényelsz azért, mert elárultad a csapattársaidat meg a családodat? Mert bedobtad a törülközőt?

Komolyan összerendeznek, mert ez a szívemre irányzott tördőfés pokolian fáj.

John lapozgat a papírok között.

– Kineziológia. Az emberi mozgás tudománya. Tanulmányok gyógytorna iránt érdeklődők vagy edzőnek készülők számára. Diploma sportszakembereknek. – John a kezembe csapja a papírokat. – Nem neked. – Ezzel faképnél hagy.

Hátat fordít, mintha nem is számítanék. Na, nem! Ezt nem hagyom ennyiben. Eszeveszett dühre lobbanok, az hajt előre.

– Országos bajnok vagyok.

– Voltál.

John a bokszzsákok között szalalmozik, én követem. Kétszer félre kell ugranom a nagy erővel megrúgott zsák előtt.

– Igaz – ismerem el.

Egy zsák repül elé, visszalököm.

– El az útból! – ordítja a mögötte verejtékező harcos.

– Cseszd meg! – reccsenek rá, azután Johnhoz fordulok. – Ez baromira sokkal több, mint amit az itt edzők legtöbbször tud mutatni.

John olyan hirtelen perdül felém, hogy belebotlok egy zsákba.

– Az itteniek odaadók. Nem léptek le. Nem hagytak cserben mindent és mindenkit, aki szerette őket.

– Szükségem van rá – próbálkozom fogcsikorgatva még egyszer.

– Olyanok kedvéért írok levelet, akik megérdemlik. Ha erre ácsingózol, vonszold be a habtestedet az öltözőbe, azután izzadj! Vagy még mindig a lelécelés a versenyszámod? Gyáva!

Az orra az enyémhez ér. A csökönységemet mi sem bizonyítja ékebben, mint hogy még nem fakadtam könnyekre. Hányingerem van. John nem fog segíteni, nem edzhetek újra ebben a teremben, mert védenem kell azt a két embert, akit a legjobban szeretek az életben.

Minden tekintet rám szegeződik, miközben sarkon fordulok, és kivonulok az ajtón.

West

A KELLETÉNÉL GYAKRABBAN FIRTATOM A DOLGOK OKÁT, néhanapján megbánom a döntéseimet, és a legtöbb reggel pattanásig feszült idegekkel ébredek. Ez a három ritkán kombinálódik, ma azonban sikerült mesterhármast produkálnom.

Egy ósdi telefonfülkének támaszkodva húzom elő a kabátzsebemből a borítékot, nem törődve a csípős esti széllel. A feladónál a Louisville-i Egyetem emblémája vöröslik. Tegnap elmartam a borítékot, mielőtt a szüleim kiszúrták volna, hogy megjött. Állandóan lesik a levélszekrényt, kétségbeesetten várják a nem lehangoló híreket.

Lehorzsolts, véraláfutásos kezem tiltakozva jajong, miközben kibontom a levelet. Az ujjperceim egy ütemre szaggatnak az arcizmaimmal. Néhány órája csaptak ki az iskolából bunyózás miatt. Mondjuk, anyáméknak lehetne annyi eszük, hogy ne számítsanak tőlem örömhírekre. Anya továbbra is a reménybe kapaszkodik. Apám viszont...

Nem vagyok egy atomtudós, de azt vágom, hogy a vékony levél nem sok jót ígér. Szó szerint lüktet a fejem, ahogy a szöveget olvasom. Magamban káromkodva, még jobban az üvegre tehenkedek.

Még csak február van, és jön a tavasz, ami további elutasításokat hoz majd.

Gombóccá gyűröm a papírt, és az önkiszolgáló mosószalón bejáratához állított hamutartóba hajítom. Egy parázsló cigarettacsikk megégeti a levél szélét. A sors fintora. A jövőm is így megy füstbe.

Csöng a mobiltelefonom, kirántom a kabátzsebemből.

– Igen?

– Apád azt mondta, nem jöttél be a kórházba.

Anyám az. A lepukkant üzletsor túlsó szélén éktelenkedő ócska csehó ajtajára hunyorítok, mert éppen onnan lép ki. Szőke haját fekete kendő takarja, arcát hatalmas dizájner napszemüveg mögé rejti, méretre szabott kabátja többre került, mint bármelyik autó ezen a szemétdombon.

Mit akar az én hiperigényes, hiperelegáns és hiperápoltság anyám egy ilyen lepra kocsmában? Körbepillantok a sivár, szürke parkolóban. Egyetlen kocsit sem látok ebből az évtizedből. Önkiszolgáló mosoda, egydolláros bazár, élelmiszerbolt, berácsozott kираkatú patika, és a sor vége felé a kricsmi.

Anyám kirí ebből a környezetből. Én jobban beolvadok a slamposan csípőre eresztett farmeremben meg a hátracsapott baseballsapkámban, és ez direkt jó, mivel anyám nem tudja, hogy itt vagyok. Törekény alkat, öles természetemmel föléje tornyosulok. Egyébként hasonlítok rá, az ő szőke haját és kék szemét örököltem. Szükség esetén ki tudnám magyarázni magam, neki azonban semmi keresnivalója erre felé. Havi egy alkalommal mégis itt mutatkozik. Baromi rendszeresen a hét ugyanazon napján, ugyanabban az időben. Még most is, hogy a legkisebb gyereke, Rachel a kórház intenzív osztályán fekszik.

– Nem Racheltól hívsz? – kérdezem.

Anyámnak fogalma sincs róla, hogy tíz hónapja követem. Tavaly tavasszal azért jöttem ebbe a kozsfészekbe, hogy egy új dílertől füvet vegyek. Ő olcsóbban árulta, mint a srácok a sulimnál. A magániskola egyet jelent az árdrágítással.

– Nem – feleli.

Az, hogy totál ledöbbsentem, enyhe kifejezés arra, amit akkor éreztem, amikor először láttam anyámat bemenni abba a piáldába, és majdnem összefutottunk. Azóta szoros megfigyelés alatt tartom. Az a dolgom, hogy megóvjam a családomat. Rachelnél már felsültem ezzel, nem óhajtok újra kudarcot vallani.

– Megjött apád – folytatja anya. – Ő mondta, hogy fújjam ki magam, és egyek valamit.

Fújja ki magát. Egyen valamit. Keféljen a pasival, akinek találkát adott.

Egy évvel ezelőtt jót nevettem volna, ha valaki azt állítja, hogy anyám viszonyba bonyolódott, de mi mással magyarázhatnám, hogy Kentucky állam leggazdagabb emberének a felesége a város lelepukkantabb részén randizik? Mondjuk, nem hibáztathatom anyát. Apám megrögzötten fittyet hány a családjára.

Anyám a kocsija ajtajánál megtorpan. Magamban nógatom, hogy szálljon már be. Úgy tűnik, egy pasas néhány lépésnyire tőlem gyanúsán érdeklődik anyám, a Mercedese vagy mindkettőjük iránt.

– West! – sóhajtja anya a telefonba, és előregörnyed. – Meg kell látogatnod Rachelt. Amikor ébren van, felőled kérdezősködik. Súlyos az állapota, be kell jönnöd hozzá.

Néhány centiméternyire eltartom a számtól a telefont. Mindenem sajog, mintha a mai verekedés a suliban belső sérüléseket okozott

volna. Rachel lába összeroncsolódott a balesetben, és senkinek sem kell fölvilágosítania, anélkül is tisztában vagyok vele, hogy talán soha többé nem tud járni.

Az én hibám, hogy balesetet szenvedett, és... képtelen vagyok a szemébe nézni.

– Az iskolaigazgatód azt mondta, ma valami Rachellel kapcsolatos vicc miatt verekedtél.

Egy nagy túrót vicc. Egy seggfej tizenegyedikes lenyomorkozta a húgomat. Senki sem pocskondiázhatja Rachelt. De hiába csak a testvéremet védtem, mégis engem rúgtak ki a suliból. Ahogy a kalácsképű dirink magyarázta, már annyi bezárást megintőt kaptam, hogy bármennyire sajnálja is a húgomat, nem maradt más választása. Egyszerűen nem vagyok a worthingtoni alapítványi gimibe való.

– Hogy érzi magát Rachel? – váltok témát.

– Gyere be a kórházba, és kérdezd meg tőle magad! – Azt lehetik. Miután nem válaszolok, anyám folytatja: – Fájdalmai vannak, és hiányol téged.

– Ott van neki Ethan. – Az ikre. – Meg Jack. – A bátyánk.

Gavin, ötünk közül a legnagyobb is bement hozzá, de az ő nevét nem is említem. Anya nehezen emészti Gavin szerencsejátékfüggőségét. Az egész világ azt hiszi, Youngék tökéletesek, pedig a családjuk egy rohadt szemétkupac.

– Rachelnek te kellesz.

Egy fenét! Utolsó szavainkat dühünkben vágtuk egymás szemébe. A francba, az utolsó hónapban végig dühösen beszélünk egymással. Hogy bocsáthatna meg nekem, ha én sem tudok megbocsátani magamnak?

Anya nem töri meg a csöndet, amíg a kocsijába csusszan, és beindítja a motort. Abban a pillanatban, amint kitolat a parkolóhelyről, a nyakizmaimban oldódik a feszültség. Anyám átvált bluetoothos üzemmódra, engem pedig kihangosít.

– Apád föl van zaklatva. Őszintén szólva, még soha nem láttam ilyen dühösnek. Világosan megmondta, hogy az iskolából egyenesen a kórházba gyere.

Akkor anya védtelenül maradt volna. És apám különben se parancsolgasson nekem. Végeztem ezzel a műsorral. Attól, hogy két értekezlet között szülőt játszik, még nem válik apává.

– Majd otthon beszélek vele.

Kikanyarodik a parkolóból, és ellágyul a hangja.

– Azok után, amik Rachelel és Gavinnel történtek...

Újrafogalmazom az álláspontomat. Én próbáltam megelőzni ezt az egészet Gavinnel, de azután Rachel közölte, hogy szüksége van a pénzre, amit azért vettem el tőle, hogy Gavinnek segítsek, és...

Nem tudom befejezni a gondolatot.

– Ez nem alkalmas pillanat arra, hogy dacolj apáddal. Hónapokkal ezelőtt világossá tette, hogy nem fog segíteni neked, ha kicsapnak. Próbáltam meggyőzni, mondtam neki, hogy a húgodat védted, de hajthatatlan. Ma este a kórházban akar látni téged. Ennek a fele sem tréfa, West, ne most feszegesd a határokat!

Apámmal hónapok óta robbanásveszélyes a kapcsolatunk. Lövése sincs, milyen problémákkal küzd ez a család. Föl sem fogja, mit teszek a védelmükben. Kizárólag a munkájára koncentrálok, azután anyára. Valójában apám semmire sem becsüli a gyerekeit.

– Majd rendeződnek a dolgok – mondom. Mert azt apám úgyszemint fogja hagyni, hogy a fia az érettségi évében kimaradjon az

iskolából. Meglehet, hogy nem sokat vár tőlem, de azt nem tűri, hogy mások lenézhessék a családját. Mindig csak a jó hírünk érdekelte a rohadékot. – Este benézek.

– Előbb gyere! Most rögtön! – Anyu egy pillanatra elhallgat.
– És látogasd meg Rachelt!

– Beszélek apával.

Leteszem, és a kocsimhoz indulok. Anyának azt mondtam, hogy rendeződnek a dolgok, de nem hagy nyugodni a gondolat, hogy apa vajon komolyan megmakacsolta-e magát.

Haley

EGY ÓRA BUSZÓZÁS A NAGYBÁTYÁMÉKIG, negyvenperces várakozás apu gyógyszerére, és miközben kilépek a patikából, még mindig nem eszeltem ki egyetlen szellemes visszavágást sem arra az esetre, ha majd Jax a vacsoraasztal túloldaláról rám néz, és a szájával John hozzám intézett utolsó szavát formálja hangtalanul: „Gyáva!”

Erre nem elég az, hogy „Nem is!”

Kivált, mivel Jax tizenhét esztendőes tényleges életkorát meghazudtoló, hatéveshez illő érettségi szintjén megrekedve, tutira azt felelné, hogy „De is!”

Az asztal alatti tökön rúgáson kívül nincs mód a nyeresre, ha egyszer valaki olyat szól, hogy „De is!” Egyébként Jax már megtanulta, hogyan védje a nemesebb szerveit, amikor velem szemben ül.

Mindennek a tetejébe elutasított a Notre Dame Egyetem. Ég a szemem, pislogok. Mondhatnám, hogy a szél csípte ki a szememet, de az hazugság lenne. Másoknak fantasztikusan tudok hazudni, de az önbecsapást még tökéletesítenem kell.

Próbálok nem törődni a hideggel, a farmerem zsebébe dugom a kezemet és kerülgetem az árkádok alatt összeverődött tömeget. Zizegnek a csuklómra akasztva himbálózó gyógyszerári meg élelmiszerbolti szatyorok. A téli este sötétjében mellettem elhaladók kabátba

burkolt alakjukkal, fejfedő alá temetett, kifejezéstelen arcukkal jóformán csak kísérteteknek tűnnek.

Fél órája ment le a nap, és valamivel kevesebb, mint tizenöt percem maradt a határidőig. A diktátor szigorúan szabályozza a ház népéhez tartozók jövésmenését.

Ma mókust kapunk vacsorára.

Mókust.

Igen, a bozontos farkú rágcsálót, amelyik villamos távvezetékeken szokott kinyiffanni.

Mókust.

És rajtam a hálaadás sora. Nem elég, hogy nem találtam ki tökéletes visszavágást, de egyelőre azt sem tudom, miként adjak hálát Istennek a bőséges adományáért, ami a mókus. Az például tutira kivívja a nagybátyám helyeslését, ha azt mondom: „Mennyei Atyánk! Köszönjük a szörmók patkányt, amit eledelül adtál nekünk, és kérünk, ne hagyj, hogy miután elfogyasztom, dögvészben haljak meg. Mi ez, porcogó? Ámen!”

Ha egy háromszobás házban tízen laknak, óhatatlanul sor kerül személyközi villongásokra, illetve én és a nagybátyám esetében a hidegháború folyamatos kiújulására. Igazából Oroszország és az Egyesült Államok egy icipicit jobban csípték egymást. A nagybátyámnak problémát okoz, ha egy lány gondolkozik, én pedig rajongok az agyam használatáért.

Abban a pillanatban, ahogy az üzletsor végén befordulok, két drabális árnyalak bukkan föl az épület mögül. Inkább veszedelmesen fenyegető izompacsirták, semmint barátságos járókelők. Fölélednek az ösztöneim, riadóztatnak az érzéseim. Nem én lennék az első lány, akire ezen a környéken rátámadnak.

Megtorpanok, és a vállam fölött hátrasandítok. A kísértetek mögöttem betértek a boltokba, magamra maradtam a korlátozott választási lehetőségeimmel. Ha továbbmegyek előre, kénytelen leszek elhaladni a két árnyalak mellett, mielőtt a szomszédos lakónegyedbe érek. Ha visszafordulok az üzletekhez, akkor elkésem, pedig megígértem anyunak, hogy mindig időben haza fogok érní. Párafelhőként gomolygó lehettem arra figyelmeztet, hogy a szabad ég alatt alvás szó szerint dermesztő ötlet.

Fél évvel ezelőtt félelem nélkül néztem volna szembe a fenyegető árnyakkal. Sőt, valószínűleg még cukkoltam volna is őket, de ha az embert addig ütik, míg össze nem roppan, attól a bátorsága hajlamos az inába szállni.

– Nincs pénzem – kiáltom, és ez nem is hazugság.

– Csak a bogyókat add ide! – feleli az egyik árnyék.

Azt már nem. Anyu két hónapig spórolt erre a gyógyszerre. Elvesztettük a biztosításunkat. Mindenünket elvesztettük, és apu beteg. Mindannyian megszenvedjük a betegségét, muszáj meggyógyulnia. Muszáj állást találnia, hogy kikerüljünk arról a borzalmas helyről.

Az árnyékok közelednek, lehátrálok a járdáról. A szívem a torkomban dobog, kiszabadítom a kezemet a zsebemből, a szatyrok följebb csúsznak a csuklómon. Nem a kezem életveszélyes, hanem a lábam. Rúgásra edzettem. A menekülés ösztöne viaskodik bennem a harci ösztönnel.

Autóduda hangja hasít a fülembé. Jobbra kapom a fejemet. Fényszóró vakít el. Az arcom elé rántom a kezemet, hogy beárnyékoljam, közben összeszorul a gyomrom. Sikoltás szakad föl a torkomból.

West

– JESSZUSOM!

A fékre taposok, és gyakorlatilag átnyomom a pedált a padlón, miközben megállásra kényszerítem a városi terepjárómat. Csi-korognak a kerekeim, előre-hátra csapódik a felsőtestem, ahogy a kocsi jókora rándulással lecövekel. A reflektor egy lányt világít meg. Karjával védi az arcát. Próbálok földolgozni, hogy még mindig áll.

Áll. Vagyis nem a földön hever.

Nem halt meg.

Ma egyvalami legalább nem balul üt ki.

A testemben szétáradó megkönnyebbülést rögtön üldözőbe veszi egy nagy adag düh. Ez a lány körülnézés nélkül ugrott elém. Ugrott.

Leereszti a karját, és meglátom tágra nyílt barna szemét. Gesztenyebarna hajzuhatagát az arcába fújja a föltámadó szél. Pislog, ahogy én is. Hátrasandít. Követem a tekintetét a válla fölött a félhomályba. Pánik söpör végig az arcán, botorkál, úgy viselkedik, mint aki nem tud tájékozódni. A rohadt életbe, mégiscsak nekimentem?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

Parkoló fokozatba váltok. Amikor kinyitom a terepjáró ajtaját, a lány rám bök az ujjával:

– Nem tudsz figyelni?

Figyelni? Nekem mondja? Ő lépett elé, azután ő dermedt mozdulatlaná, mint valami hülye őz. Kivágódom a kocsiból.

– A járdán kell kóvályogni, csajsziám, nem az út közepén!

Megrázza a fejét, hátradobja a haját és úgy nyomul közelebb, mintha ki akarna szorítani. Ha bárki más művelne ilyet, az öklömbe szállna a harag, most azonban vigyorogva karba teszem a kezemet. Igaz, hogy magas a lány, de hozzám képest vékonyka. A nap folyamán először vidulok föl. Milliószer láttam már efféle heveskedést, csak nem lánytól, pláne nem ilyen hiperdögöstől.

– Te nem figyeltél! – kiált rám. – És különben is, ez parkoló, te durung, nem versenypálya. Mennyivel mentél? Nyolcvannal?

A *durung* szó a bőröm alá mászik, és megfeszülnek az izmaid. De megfogott a csaj. Tényleg gyorsan hajtottam.

– Megsérültél? – kérdezem.

– Mi van?

– Elütöttelek?

Alábbhagy a heveskedése, és ismét a sötétbe les.

– Nem.

Az épület végénél két nagydarab alak ólálkodik. Megint a két lábon járó, hosszú hajú veszedelemre összpontosítok, és bármilyen lesújtó véleményt alkotott is a matektanárom az értelmi képességeimről, ki tudom matekozni, mi a helyzet.

– Azok ott beléd kötöttek?

Rám villan a szeme. Ordít belőle az igenlő válasz, de mivel a csajok totál logikátlanok, nemmel felel.

Zörgés vonja magára a figyelmemet.